

gjør; thi naar Embedsmændenes Gager eengang ere blevne forhøiede, da staaer det ikke i Rigsdagens Magt at formindste enten Gagerne eller Embedsmændenes Antal; Forslag, der stilles i den Retning, vilde Regjeringen altid kunne modsætte sig, det skulde da være, at man greb til det fortvivlede og forkastelige Skridt at ville nægte Budgettet, Noget, som jeg haaber aldrig vil skee i vort Fædreland. Men under de nærværende Forhold at gaae ind paa denne Forhøielse vilde være dobbelt, ja, mere end dobbelt, betænkkelig. For det Første ere jo disse Lovforslag komne frem kort efter en Krisis, som vi Alle tilskrækkelig kjende, en Krisis, som har rystet mangfoldige Forhold, har tilintetgjort Crediten selv der, hvor den ikke burde have været tilintetgjort, idet den for en stor Deel er tilintetgjort paa saadanne Steder, hvor den hvilede paa Medborgeres Agtelse og Tro paa Dygtighed, Rebelighed og Arbeidsomhed; Omsætningen er paa Grund heraf i høj Grad formindstet, det er noget, som Heelstaten formodentlig kommer til at føle, naar den seer, hvorledes Soldindtægterne astage paa Grund af den formindstede Omsætning. Det er ogsaa bekjendt for Enhver, der nøie kjender til Forholdene, at Eksistensmidler og Fortjenesten i en overordentlig høj Grad ere blevne formindstede, og det er en ganske simpel Følge deraf, at Statteevnen i den senere Tid er betydeligt forringet. Dertil kommer nu, at man ikke maa troe, at denne Krisis er forbi; thi ligesom den efter min Formening spores i sine Følger og forsaavidt kan siges endnu at vedblive, saaledes vil den, det vilde de, som leve, komme til at see, gjøre sig gjældende i Slutningen af dette og i Begyndelsen af næste Aar. Man maa desuden lægge Mærke til, at i de senere Aar leve vi under synkende Kornpriser; Kornet er hverken aylet saa rigeligt, som for nogle Aar tilbage, da der udførtes $4\frac{1}{2}$ Million Tdr., eller Priserne ere saa høie, Noget, som vi ikke kunne bestemme, da det afhænger af det store Marked. De synkende Kornpriser gjøre, at Landmandens Skatteevne nu er bleven mindre, at Børdien af Landeiendomme forringes, hvad der igjen virker tilbage paa Kjøbstæderne, forsaavidt Landmanden ikke seer sig istand til at bruge saa

Meget, som han hidtil brugte. Saaledes er i Birkeligheden Tilstanden. Der var i sidste Sæsson og i mange foregaaende Sæssoner en meget begavet Mand her i Rigsdagen, han er her deskovære ikke længer, han lagde Thinget paa Hjerte, „at vi ret skulle husse, at vi i en kort Tid og for god Priis vare blevne rige“; han meente dermed naturligtvis, at vi skulle vogte os for at sætte os for forøgede Udgifter, thi ligesom Landet i en kort Tid var blevet rigt, saaledes kunde det i kort Tid igjen tabe denne Rigdom, og ligeledes i kort Tid blive, uden at det kunde forhindres, snarere fattigt end rigt. Det er forunderligt, hvor hurtigt det er indtruffet, hvad han sigtede til; thi det vil vistnok være Enhver i sin Kreds bekjendt, at Fortjenesten og Indtægten og derved ogsaa Statteevnen er bleven betydeligt formindstet i den senere Tid. Nu kunde man vel sige: lad os see hen til vort Budget; sammenholde vi da Indtægtsfiden med Udgiftsfiden, saa viser der sig et Overskud af 600,000 Rd. Det er nu vel saa, at dette Overskud viser sig paa vort Budget, og deraf skulde man jo da kunne troe og slutte; at det ikke vilde være saa farligt, om man tog 150,000 Rd., eller hvormed det nu kan blive, og gav det til Forøgelse af Embedsmændenes Indtægter. Men jeg skal dog gjøre opmærksom paa, hvad der i denne Henseende blev bemærket af den ærede Rigsdagsmand for Maribo Amts 4de Valgfreds (Monrad) om Realiteten af dette Overskud, ligesom ogsaa paa, at vi ikke mere i denne Sal eller i Rigsdagen ere Herrer over at have et saadant Overskud, og selv om vi faae et saadant Overskud, ere vi ikke mere Herrer over at bevare det; thi der er en Magt, som vi Alle vide er Herre over Kongeriget Danmarks Finantser, en Magt, som vi ikke have nogen Raadighed over, det er den Magt, som blev skabt den 2den October 1855. Naar Fællesstaten kommer til Kongeriget og siger: saamange Penge behøve vi, saa skulle de udredes, saa er Kongeriget nødt til at udrede dem. Ingen af os er Herre over Eventualiteterne; Ingen kan vide, hvad der vil skee; vi stole nu vel Alle paa, at Ministeriet vil gjøre det Bedste og Aligeste og forhindre en ulykkelig Krig eller Sligt for vort Fædreland; men